

У. 8343 / Г

Неділя, 28. грудня 1919.

Ч. 9 і 10.

Рік 1.

Виходить раз
в тиждень.
Ціна примір.
листка 80 сот.
Продають усі крам.
лиці Мадора і май.
всіх пошта.

Голос Мадора.

Редакція
міститься са
в бараку Л 2.
в кімнаті, Просві.
Кружок: —

Чугає: Просвітний Кружок. 75770

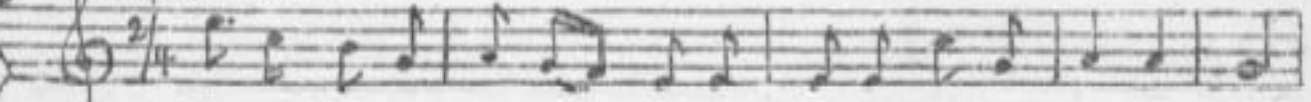
Редис: Ст. Пинецький. —

У 8343 / Г

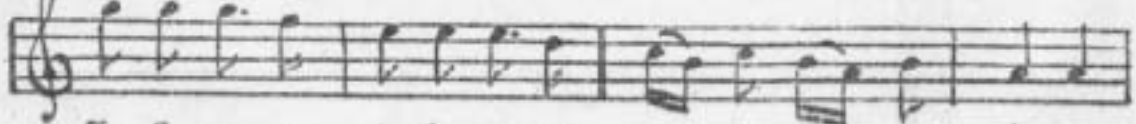
ПІСНЯ про ПЕТЛЮРУ.

Marciale.
Маршове темпо.

Моя се сон-це за сби ти мо во зо-ри за-са-ли, ми!

Моя Пет-лю-ру із та-ри-ци на во-лю ну-ска-ли.

Моя Пет-лю-ру із та-ри-ци на во-лю ну-ска-ли.

Як біл вийшов, Лукашівки,
з погалізьких братів,—
Рухив з Києва Вкраїну
зробу ратувати.

Як приїхав в Білу Церкву
Гукнув: „годі отати!“
Час встав за зброєю взятись
Народ визволити!

Мов не орел поміг небесами
 Високо літає,
 Мов Петлюра в Білу Церкву
 Спішило поспішає.

„Сіровику й все козацтво,
 Ще раз кличе мати.
 Або вмерти за Україну
 Чи слави дістати!“

Мов не море зашуміло
 Не земля здригнулася,-
 Мов на голос Отамана
 Козацтво проснулося.

Проснуло ся, зашуміло,
 До походу стало!
 Шаї пішло на добровольців,
 Що воно забрали.

Геть неваго, бий кайдани,
 Що на нас садіти!
 Іде Петлюра, іде Батько
 А з ним його діти.

Український народ, який у своїх думках-річках звікові снів усіх
 наших героїв, обрців за свободу і незалежність України, їх героїськї
 діла та кровавї бої з ворогами, зловив усе під со звилло багато пі-
 сень та дум про теперішнього українського героя національного

Шаруйте ся добровольці,
 Буде лихо з вами!
 Іде Петлюра з під Івасюва
 з органами стрільцями.

Мотобилівку мивають
 На Воарці стали,
 Та як вдарять в добровольців
 Земля застогнала.

Утікали добровольці,-
 Павови губили,
 А вно Київ своїм трупом
 Вєро дорожчї вкрили.

А стрілецьтво гордо, пишно
 У Київ вступляє
 Дзвонять дзвони, громушка,
 Скризь „Слава“ лунає!

Мов не вітер, мов не буйний
 Шумить, ліс гоїдає,-
 Мов Отамана Петлюру
 Київ зустрічає!

Симова Петлюра, який в свідомості народній горівнав са або вавін і переріс відами з історіє народніх героїв України.

Одру з такими місцями, яку народ са України показує з уст до уст, подасмо повисше. Снівав її нам багдурисст на сцені нашою табору, вого театру. Про щот сніваєть са у сій місці?

Було се відавно, - ажраз рік минує від сєї хвилі, коли Україна стояла в грабівницьких окобах носінаків московського генерала геті, мана Скоропадського та його намічників Чимців. Сотки тисяч кон. трибунцій ставали при помочи вілєцьких та мадзьських волаїв з українських лєа, змищотє та зрабовавє облатої України, скасовав, єє усіх суспільних та політичних прав, які українському народові дала революція, ^{по}пеклідувава свідомия Українців, творми заповнови усіми крашцими силами України - отсе було паровава Скоропадського. — Посадили в тюрму і Симова Петлюра; в тюрму на Луканівці. Так просиджує Петлюра понад три місяці за ґратами, а тимчасом в народі ваксинає реприманій гів проти шоби, телів. Треба було шим відновідного голівіка, який мігби одним покликком окупити в лави повстанців увесь народ. Таким голівіком дійсно народнім вождем міг бути тільки Петлюра. Тому коли дозріла думка про повстання, удалось дякким приателам між іншими теперішньому полюбви У.Н.Р. в Празі Славінському визволити Петлюра з луканівської тюрми. —

От і від сього місца починаєть са наша піска.

Впрост з тюрми іде Петлюра в старій одвертій шмєсї това, повним поїздам до Білої Церкви, де стоєв наєк Сірових Ступіньців з Тамишином під Камардою полковника Коновальца. В Київі і по усій

Україні розіп'ячено маніфест нового республіканського правительтва Директорії з яким вакликаєть ся увесь український народ встати до кривавої боротьби із Скоропадським та москалями-гогольцями. На залик Петлюри пішов увесь селянський народ. Шли часом по завзятті його здобувались Слобо Сирієць Срастів і Мотобилівку. Вбитві під Мотобилівкою паде між прочими від ворожої кулі двох найкращих стрілецьких старшин: командир Кулаковський Федь Черник з Коларча і сотник Н. Загаєвич з Яворова. Проталом тинна стас. на Воєрці під Київом 100-тисячна республіканська армія зі своїм вождем Батьком Петлюрою. 14 грудня 1918 року даєть загального наступу на Київ. Ворога розбито на прах, - Київ сирієць України - викищено з московської отрути, - Петлюра з іншими членами Директорії відходить в стагину Рідного Краю. -

Сотки тисяч народу з королами виступає на стурічу славною переможець - триумфатора, озвони усіх церков золотоберного Києва загосають сватого пієсто побіди, з усіх угодів геть радієть: „Слава Батькові Петлюрі!“

В післядєс переживав Київ таку сватогну хвилю 1648 р. - хвилю відходу гетьмана Богдана Хмельницького до столиці України по великій побіді над Ляхами на Жовтисх Водах.

Повні подибу і здивування дивля ся на Петлюру народні маси. Кондуй, укого бєть ся щире українське серце, клонить голову перед Барібальдін та питає своєї совісти: Чи зуміємо ми оцінити усе, що зроблено ним для щастя Рідного Краю; чи зуміємо ми віддячитись йому за всю його надлюдську працю для добра українського Народу?! -

Іван Рило.

Іван Рило се таке невеличке плем'я, вельке сотворіє, що плагтаєть са по мнє добрі люди та іх намовляє до хрупівства.

Іван Рило вкоцив ще в літі в киль, кох людей нашої бригади (мнє нимш було килькох старшии) і зробив з них хрупів. — Вони злагосили са до кох наяди бригади, що вони не зукра, ітської крові, але істиво-руського каліва та хочуть до, русского Мссії "Девіківа".

Хрупівство, се дуже вперта хоро, ба. Цирша від ревматизму і кашки. Кого раз виспити са, вое не дає спо, кого. — Так і наші новоспекені Москалі. Замість — піти собі у свій рускій рай, а вам хрепцетим дати спокій — вони засіли собі в Терезині і в Празі та рекають, поки не покінчить са девіківів, ська війна.

Дарма, що голосили, що ідуть спасати — рускій народ від заш, бачі і від мажетинцев — до крику бун

добрі — але до войована? — Птпру... Нехай, кажуть, дурний іде до Девікі, на, ми в Празі будемо Русею спасати,

Іван Рило одрак воедас спокоро, Як вкого вселив са — то мужить вое і до свивьским збигаів талке. Перший свивьский збигаів риту! Чоловік скопач урадкы — паца розрив! Чоло, вік засіє зерно — Іван Рило заплає і там своє рило!

А наші хрупі в Празі друкуют, гупні відозви і присилають шпіц, лами до вас у Дайн Габель. В тих відозвах намагають вас, щоб ми перекрестили са на москалів і перейшли на сторону Девіківа.

І якої брехви там не побити, сують! Що Девіків приятель се, лия, що селати його витають мов рідного батька, щобів согди, нить на вобо всі російські землі, що Петлора продав Галичину Полакам і.т.д.

Папір терпеливий, витримає всаку погав і всаке лайво, хочой

ак воцало „русским духом“. Тому Гаспа
дієво-революції не жалують собі
того паперу.

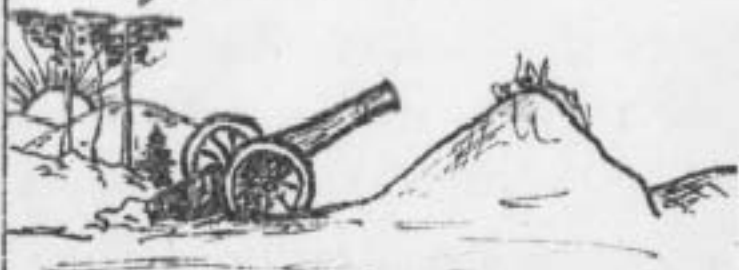
Ін солого боці українська бригада,
що мило всіх бороних намів віпро
стоїть при українській шлю-повті
короліві! Вони так радо вернули до
нас, але не ако круті-зрадники, але
ак канарданти з наболами на
раменах! — Не діждете са Гаспа,
да! Шкода „времени!“ Шкода часу
тут марувати — а там ваша
„матушка Расса“ шлю-пропаганда
від більшевиків, від Українців, від
Єстонців, від Латинців, від Литовців,
від Кубанців, від Грузинів, — від по-
встанців. — Не дайте їй забувати
бідній матушці! Покиньте кавар-
ні в Празі і прости тутки в Штерезі,
ні — ідіть, летіть сизим орлом на
під небеса і скоронько у Одессу, чи Ма-
сарог — спасать батискику Севера,
ла Девкіна! Майте серце до бідної
матушки!

Нікто вас не спивить — так ак
спивають Українців. Вам все на

улиці: вам дадуть і гроші на дорогу,
вантажуть американський консерв
у рюкзак, дадуть французький кора-
бель у Штерезі! — Лиш борзенько,
бо готово бути за нізю! Ви тут
за к..... вганяєте, а там ба-
тришки все дорізують українські
гайдамаки та московські більше-
вики! — І бати са не маєте того —
бо самі ви кричите, що за русь
едину і голову віддаєте і ноги!
А зрештого самі кажете, що на-
рід сільський витас деркішців
ак спасителів!

— Гаспа да! Ідіть борзенько, бо
там на вас все идуть з..... на-
магаем і стрілкою.

А українську бригаду оставте
в спокою! Тут українське слово му-
вало і лувати — не в бік і серця біють
са лише для України все
і всюди. —

МАЛОВІРАМ.

Ви кажете, маловіри,
Що не буде України;
Що народ терпить без миру
І нема на лучшо землі?
Що лукаві сусіди
Четвертують тебе тіло,
Що народ сліпий, невіде
На світе завали діло?
Що на кладовищі глибо
Лише в'єрну макалі виють?
Та а скажу вам на чю,
Що а мало ще надію!
Хоч гаїворон хитиє купа
В горі крачучи кружляє
І рекає вте на труна —
Труп помалу оживає.

Хоч збалила його тіло
Покривають самі раки,
Лице кровю обкипіло —
Та а вірю, що він встане!
Бо а вірю, що по ночі
Все приходить день прекрасний,
Внасі бурі грим грокоче
А по бурі сонце асне.
Вірю, що змігнимо щастя
Ходити колесом в природі:
Хто в горі гордий пишався
Буде ще колісь на споді.
Що сліпий народ прозріє
Розіб'є старі скоби,
Але сонірко заїрє
І настане день обнови.

В. Копач.

Пам'ятайте на день 3го січня,
Річницю злуки Галичини з Вел. Україною !!!

Невчасним ліквідаторам на розум.

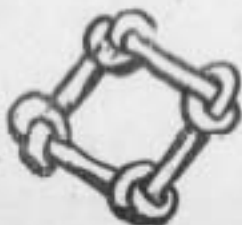
Ще навіть великі голови антантських дипломатів не висказали свого остатнього слова про долю бубиної російської і австрійської держави - ще навіть вони не осмілилися задекретувати що „ван України“ — іще ллється ли кров українських борців за волю, а тисячі тверезих рук ще чекає на хвилину, коли будуть моїли взятися за крик - а вже задекретував смерть Україні..... др. Стахура! — А що не знає коли це діялось - скажемо: на вечерниці в набагеріє св. Миколи в реставрації „XIV Post“.

Там виголосив др. Стахура ехрорзе' в коному сессі, що Україна нема - коонець оружної борби - пора взятися са горало до шила, копита і літри.

Паче др. Стахура! Шило і копито гарні річи, але на них тепер не час! Прапор оружної борби за українську державність піднесли не Ви - і не може з Вашої генерації - а піднесли його діти: 16-18 літні пластуни Львова, Струпа, Самбора ітд.

Ви тоді, самі загадайте, дивились на те, акі вса старіша команда, ак на діточу забавку і навіть картали за, авантурництво.

Вони, сі діти, зробили велике діло - і вони до могодня свого прапора не кинули. Вони ще українського повстання не зліквідували. — І лише вони, ніхто інший, мають право щось говорити у сій справі. А Ви сидіть тихо і не гасіть духа, будь ласка! —

Огляд

таборового життя.

Гостиння св. Миколи.

У своїй нагрівці по табо-
рах інтерв'ювали Польщі, творила
Береста, Стшалковей і П'якулич
та по катках нещасливих родит-
ельці України, загостив св. Микола
і у Нім. Здобовне до рестораку
„Zur Post“, де застав веселе то-
варство нашого табору зібрали
на сваточній вечері. Вечір виповнено ар-
тистичними і іншими продукціями.

Зараз на початку повесели по салі
мили звуки бандури і співу п. Ємця.

По він співав наш старшинський
хор національні шми (взяти з якої
оказії) та наші народні пісні. Тут
мали ми нагоду чути звіст, Гулали,
у найкращій виданні. А до кінця
сього вечіра що кілька збули підноси,
ласі та спадала заввіса, а на сце-
ні показувались різні куртки та
особи: хор, галло-пассе, св. Микола,
з дурючками та гарним словом,

др. Стахура з університетською
прамовою з обсягу суспільної еконо-
мії п. н. Буржуазія як найваж-
нійший чинник в будові укр. дер-
жави та її значіння на будучість
і інші. — Ще довго до пізньої ночі
продукувався „Галло-пассе“ своїм
містечеством доки бувало незати-
шлиць землі а покріплені на душі
гості розійшлися додів. —

Концерт п. Ємця.

У минулому тижні мали
ми гості виступи в нашій бри-
гаді арт. бандуриста п. Ємця,
що приїхав воюю з України іма,
був нашої пісні і нар. інструмент,
ту бандури^{струни}. Власі кілька чо-
стинних виступів мали ми на-
году подивляти его велику вправ-
ність у володінні цього інструмен-
ту, піддати ся карови козачих
дури та пісень, яких віало ду-
хом славної мисливщини. Наші
огі пелю бачили сліпого козака
бандуриста зрозвісаним, сивим

волосам, що на високій мошлі
 свіває широким отетам забуну
 старину. Дардура слов розказу,
 бала про козачі пологи, кроваві
 серці з ворогам, про Намивайка
 та Шобті-Воду; тоді бова ами.
 влась шалтам радості і за-
 мивалась дзвіркою піснею то
 зов плакала тихо, шалібого,
 розповіданою обійти витрам
 про свого ведолго, про пожеволетта
 України, смерть козака і. т. і.

Пісня про Петлюру, яку подаємо
 в сін шлі, викликала залалне
 одушевлене.

Шкода тільки, що Шас. артист
 мав лише два виступи в таборі
 та що ціла друпада погуми
 його те, мала знати. —

Кружок самообразованя.

Словова кружка самообразо-
 ваня в нашому таборі на вул
 драгоманівських зранад в Іванівці,
 ві, якого завданнєм булоби:

зуртуватись для праці

над придбанням для себе знання
 яке корисне є для кождого Україн-
 їнца - ініціаларта,

дати кождому вказівки для
 самообразованя, для доповненя мис-
 що ми втратилим через війну,
 поширити наш світослад,
 придвигати себе до умової
 праці,

завистись разом у ширті серу
 взаїмноу вишнєу думок свого, того
 теперішнєа епоха виначає від
 кождої середно освіченої людини,
 а справою великої ваги.

Для стовара такого просві-
 того середка у нас ма введєна
 його в шитє, просити на усіх хт
 розуміє вагу сго, на збори, які
 відбудуть на в ^{середно} в таборі для 4. сіл
 о год. 5^ї ввечером в бараку [2, 2,
 Шерлоцький - Копах - Ріпецькийі.

Звіти з театруального шиття, др
 матилових Курців і концерту
 III^ї Курців, І. п. п. подано в шідуро-
 рил шлі.

Від редакції.

Знаючи зміни редакції та великих технічних переток, се число виходить з опізнення. Для улічення зверху сторони „Голоса Тавора“, ми хотіли видавати його уже з тим числом, - машиновим друком. На жаль готове уже число вислаке до друку ми не могли відобразити назад, бо відбиті приліпки з причини злого поклику були доволі неможливі до читання. Для того покращо видавати будемо нашу газету у тій самій виді.

Для удержання на відновітній висоті нашої газети, яка має бути органом просвітки та взагалі ідейного життя 5000 українців - емігрантів та документом нашої збірної думки у теперішній революційний час - просить ся усіх, що розуміють вагу нашої газети, прислати редакції матеріали до поміщення в „Голосі Тавора“: оригінальні статті, статті на тему національного і суспільного питання, про ідею соборного українства, вказівки для просвітки роботи, вказівки для самообразовання, огляд культурно-просвітлого руху в наших таборі, склоники з фронту, поезії нашіх патріотичних поетів, - одним словом все, що було б проявом усіх ідейних і культурних поривів та можливостей нашої еміграції. Редакція.

Розака и касовиу жим Н. У. Н.

Купионок украинских винок ствагар имени богаты 15. 5. с. м. (гвардон, рибана, им. Бодибобу и чинсуу харбуи имарану, хол. Цурбоу и м. Кавоткану, хол. Цуркучубу, хол. Кобрунискану, хол. Абопсочубу, хол. Сабэрубу и хол. Каубу, що ебосо акмубан саибурлунто гонаному урамубаму еваню Николая и корисно з муну и кескуну. Понорско гакже бин, що буи ураскукан есоо гаспо гуноро берепа. За Кошином: Мариа Барубага муча, Мариа Арена елфемарка.

Арухиг: 13. 10. зорика старша занасано Кама 126 К, 13. 10. зорика ка мунду занасано сомат 128 К. 60. с., 14. 10. зорика мунду 1. Кавот. науба 50. К, 18. 10. зорика мунду перехад. Диггун 43. К. 18. 10. зорика перехадоголоу биггун 64. К. 18. 10. ет. Соголоубиу - гохиг з басмачу. Даа Дуаф. 300. К. 18. 10. гохиг з муну на Кавоту берп б сани. зир Пост. 816. К. 18. 10. гохиг з бубету 2479 К. Разом 42 13. 23 60с.

Розхиг: Улагонка еб. Никола гва димай мунду в сани. еваню - 584 К 26. с. Улагонка байоро берепа б сани зир Пост 2449 К. 96. с. За Барубагу гва димай мунду в сани. еваню 40. К. Разом 3065 К. 22. с.

За Кошино: Анна Кавакоча

Жим прочиморо руху Дурара за час биз 1. 11. 1919 год з. Ко. 1915/1.

На записано 21. 10. с. р., пишул прочимому Крочонот будаму з клануу есоо фоту друкан омад прочиморо руху Дурара. До сии жиму Котриони гати з уид муну ма купит. Просимо за уид Н. М. Кант, аби баму и купити. розаму до 10. 11. на руку гомоу прочиморо Крочонка (Л. 2. 1. 1.) ами гати: 1) акай купе бедоо, 2) диното ураскубит галано, диното скиримо купе, 3) куното елтайи блочуно, акай материал переробити, 4) ру купе вестабит аки ебидоуба, 5) галаноу дамимку.

З оиона прочимт са м. м. Дурининского / купе сонодер смба, хол. Кобруниского, хол. Церкубаого / купе ефанг. муба, м. Кавитовира / купе матуракубит, хол. Диггун / грам. купе, хол. Крочонотского / хол. ерпичуби, м. Бодуба, хол. соноруби м. Кавоту / хол. муба, м. Баруба / Крочонотского, м. Динот-Грама / орхестра, м. / мот / мате марка, м. Кавит / соноруби, м. Арена / купе бунуи схиму, Дра Кавакоча / купе селтарит, б сани муну, аких муну еванюубо прочиморо.

